

ONTMOETINGEN MET VINCENT

Salon te zien, beging ik een nog veel grooter vergissing. Buiten een winkel in het quartier Clichy, — waarschijnlijk die van Portier of Tanguy, — zag ik vier groote stillevenen hangen, geschilderd door „Vincent” elk met wit krijt in den hoek gemerkt met „2 francs”. Een ervan, groene appels in een mand,⁴ (blz. 264) trok mij bijzonder aan. Ik zag, dat hij blijkbaar een heele tube veronese-groen had gebruikt om één appel te modelleeren met maar een paar toetsen van het penseel, en drommels, het waren de wonderbaarlijkste groene appels, die ik ooit gezien heb! Maar mijn hotel was heelemaal aan den anderen kant van de rivier, en ik maakte een buitenwandeling met E. J. Sullivan; zoo’n groot doek, zoo dik in de verf, dat het niet kon

A. S. Hartrick, Paul Gauguin, penseel-teekening over rood en zwart krijt

worden opgerold, mee te nemen, vond ik veel te lastig; ik aarzelde, en dat was mijn ongeluk. Mijn kans om een meesterwerk te verwerven was verdwenen. Maar ik moet ook bekennen, dat als het doek door Gauguin gesigneerd geweest was, ik het zou hebben medegesleept, ook al was ik er dien dag onder bezweken; dat bewijst, dat in dien tijd Gauguin een veel sterker indruk op mij had gemaakt”.

„Gedurende de eerste helft van 1887 kwam Vincent mij vaak opzoeken in mijn woning in de Impasse Hélène, tot grooten schrik van (mijn medebewoner) den jongen Ryland, wiens zoete aquarellen Vincent onbarmhartig en met verachting voor bloedeloos en nutteloos aftreksel van de Præraphaëlieten uitmaakte. Ook kwam ik wel bij hem. Vincent had de gewoonte dikke stukken rood en blauw krijt in zijn zakken te hebben. Daarmede placht hij zijn laatste indrukken of zijn kunsttheorieën te illustreeren. Als hij dan wilde beginnen op den muur, of op wat er anders bij de hand was, te werken, legde ik gauw een paar kranten op tafel, waarop hij dan met strepen van een kwart tot een halve inch breed zijn laatste „motief” illustreerde. Ik herinner mij één zoo’n schets, voorstellend het interieur van een restaurant, waar hij toen geregeld kwam.⁵ Het was een lange nauwe zaal, met een smalle tafel en banken tegen den muur, met een enkel raam aan het eind. Op den voorgrond teekende hij een paar opgehangen jassen en dan een reeks